CONSTANTIN STANCU

Greutatea gândului nerostit

Editura REALITATEA ROMÂNEASCĂ
2012

CONSTANTIN STANCU

Greutatea gândului nerostit

Editura REALITATEA ROMÂNEASCĂ
2012

VULCAN, 336200, Str. Mihai Viteazu, nr. 24, bl. 17, sc. E, ap. 1-2
Jud. Hunedoara – ROMÂNIA
Tel./Fax: 0354-413554, Tel.: 0723321466

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
STANCU, CONSTANTIN

Greutatea gândului nerostit / Constantin Stancu. – Vulcan: Editura Realitatea Românească, 2012.

ISBN 978-606-8175-14-0

821.135.1-1

Editor: Ștefan Nemecsek
Foto copertă: Ing. Cătălin Ilie Stroe
Corectura: Radu Igna
Tehnoredactare: Rodica Teiși

Greutatea gândului nerostit

Editura REALITATEA ROMÂNEASCĂ
2012

Moto:

„Așadar, să urmărim lucrurile care duc la pacea și zidirea noastră."
Biblia, Romani 14:19

„El nu știa că prezentul nu-i altceva
Decât o particulă fugară a trecutului
Și că suntem plămădiți din uitare:
Înțelepciunea la fel de inutilă
Ca și corolariile lui Spinoza
Sau magiile fricii" – fragment din poemul *G.L. Burger*

„Am comis cel mai grav dintre păcatele
Pe care le poate comite un om. N-am fost
Fericit. Fie ca ghețarii uitării
Să mă târâie și să mă piardă, necruțători.
Părinții m-au zămislit pentru jocul
Riscant și frumos al vieții,
Pentru pământ, apă, aer, foc.
I-am înșelat. N-am fost fericit. Împlinită nu le-a fost
Speranța cea tinerească. Mi-am dăruit mintea
Îndărătniciei simetrice
A artei, care țese fleacuri.
Ei mi-au lăsat moștenire curajul. N-am fost curajos.
Nu mă părăsește. Stă întotdeauna lângă mine
Această umbră de a fi fost nefericit. – *Remușcarea.*

J.L. Borges

1. ARIPILE

INTRAREA ÎN PSALM

Intru în psalm
cum intră îngerul între aripi,
apoi tac,
așteptând minunea...

DRUMUL SPRE CASĂ

În căutarea drumului spre casă,
printre resturile zilei, printre stele,
printre planete neștiute și enigma gravitației,
descoperi locul în care ți-ai pierdut umbra,
punctul acela fix din univers...
E locul în care ființa ar fi putut să iasă afară,
să vadă tot traseul drumului spre casă,
ca pe o hartă veche, uitată...

Pe ramură atârnă fructul ce va fi cândva...

GLASUL

Glasul abia șoptit,
discret și cald venind dinspre pustie,
ca un fulger dintr-o rădăcină uitată,
vestind ploaia ce va veni...

Trece sunetul prin mine ca un gând,
mă străbate, îmi schimbă ființa fragilă...

E seară, a venit vremea să ascult cu inima....

NAȘTEREA ZILEI

Mai mult decât cuvintele,
cuvântul pur, idee și sunet,
sângerând precum jertfa de dimineață
când zeii obosiți adorm pe înălțimi...

Se face tăcere în ființă și mintea se umple de
miracole,
simți că a venit vremea să muți acești munți,
iar zeii vor rămâne suspendați
între o făgăduință și alta....

Omul simplu, abia trezit de mirosul fânului uscat
în care a căzut tot cerul verii,
își chemă animalele spre adăpătoare
în aerul rece al iernii,
apa din adăpătoare aburește blând ca o poveste
veche...

La poarta de lemn stă cineva,
animalele mirate privesc străinul cu ochi umezi,
în timp ce omul își spală mâinile
în adăpătoarea din care aburește ziua aceasta,
născându-se într-un nou veac...

ZBOR

Acest poem e în sângele tău,
închide-l în taina curgerii de la inimă la gând...

Cocorii zboară spre ziua de ieri,
sau spre cea de mâine...

POETUL ȘI PASĂREA

Poetul tânăr crede că poetul ar trebui
să aibă mai multă fantezie
pentru a putea scrie întâmplări nemaivăzute,
nemaiauzite, niciodată scrise, niciodată citite...

după ce îmbătrânește, poetul constată că poetul
ar trebui să aibă fantezia de a se abține în
a scrie tot ceea ce nu-i trăit, ori real...

O pasăre călătoare în drumul ei spre țara
neștiută,
trece prin trupul poetului,
în căutarea cuibului vechi în care și-a ouat
cuvintele...

FACEREA

Încerc să mă rup de ceea ce am fost,
mă sprijin cu mâinile de marginea stâncii,
sunt deja jumătate mineral, jumătate om,
simt durerea despărțirii și îmbrățișării...

Încerc să mă smulg dar tăcerea stâncii,
lipsa ei de vorbire,
mă ține legat încă de-nceput,
carnea și mineralul nu se amestecă,
dar va veni vremea apoi
când piatra va vorbi într-o limbă veche
pe care a învățat-o cândva, demult,
când litere i-au fost săpate în carnea ei de piatră
chiar de mine,
cel ce va fi...

2. POEMUL

SCRIEREA POEMULUI

...cum să scrii poemul în miezul zilei
când unii oameni mănâncă bucate gustoase,
le înghit cu poftă, le curge unsoarea pe barbă, pe piept,
când unii transpiră și stropi de sudoare picură
pe bucata de lemn mirosind a pădure și iarnă...

... cum să scrii poemul când telefonul plânge
în tăcerea lui albastră și
rândunele își fac cuib la colțul ferestrei
între zidul care leagă nordul de sud și
zidul care leagă estul de vest,
cum să–l scrii,
mai bine îl trăiești,
dar nici nu știi că deja poemul te-a pătruns
ca o sabie în mijlocul zilei...

POEMUL

Poemul care nu vine să dea bună dimineața,
s-a pierdut pe drum...

Un om și un poem : omul hrănește poemul cu pâinea cuvintelor,
poemul păzește omul de boală, de moarte, de uitare...

Așa a fost cândva,
acum poemul s-a rătăcit:
latră în fața magazinului unde se vând acordeoane...

COLIVIA DE AUR

Așteaptă pe fragede poteci ființa ta geamănă,
jumătatea pierdută la naștere,
fii răbdător,
nu provoca ninsoarea,
nici albul până când vine el în ochiul tău
neînvățat cu lumina,
eliberat din tăcere...

O, anotimp, ca o cușcă de aur
în care l-ai prins,
anotimp în care locuiește
bărbatul fără de trup....

GÂND STRĂIN

Nu pot scrie pe umbra ta cu lacrimi,
poate locuim într-o clepsidră,
poate ne vom regăsi într-o stâncă pe o planetă
străină...

Nu pot scrie pe umbra ta cu sânge,
uneori simt că nu exist, dar această iluzie îmi dă
consistență,
îmi pipăi umărul, fruntea,
e și o rană undeva, un gând străin m-a străbătut
ca o săgeată,
cuvintele mă străbat, norul vorbelor spuse și
nespuse,
dar existând
în sine dureros de real...

Nu mă urî, nu mă blestema,
strig către aproapele meu
atât de depărtat,
nu vezi că locuiesc într-o altă viață...

ȚIPĂT

Țipăt tăcut,
ca imaginea sfântului
pe cuvintele sale...

SENSUL

Aș putea să le strig adevărul,
să repet adevărul cum se repetă pasărea în aer,
când zboară,
dar tac,
ei nu pot înțelege că la marginea orașului
începe o altă lume...
Acolo nu rămân vorbele ca umbrele pe ziduri...
Aici – drumuri care duc niciunde,
nu este o cale aici,
e doar un circuit împotriva apei...

Dar e cald
și aerul se face ondulat,
ca un vas de Cucuteni...

EXISTENȚĂ

Să ne strigăm pe nume,
cu glas tare,
poate va răspunde cineva în locul nostru
și ne va convinge că suntem reali...

Doresc un punct de sprijin,
un semn, o vorbă,
dar toate tac, închise de miracolul zilei.
Sub mine mineralele se fac flori
și lumina se deschide ca o mână de bărbat...

ELEGIE LA MARGINEA ORAȘULUI

O să plâng spre dimineață,
fără să înțeleg de ce...
Dumnezeu ne caută sângele prin oasele din pământ,
prin țări neștiute de noi.
A venit vreme că uriașii nevăzuți să cânte,
cântarea va răzbate sub picioarele noastre,
vom simți vibrația...

Și credem că-i iarba,
și credem că-i nisipul
și credem că doar praful...

O secundă rătăcită între cuvintele noastre,
dar a venit timpul ca fiecare să rămână sigur
căci orașul se hrănește cu iluziile locuitorilor,

deodată, deasupra un alt oraș,
sunetele de jos cu sunetele de sus se amestecă
în aer cu umbrele...

ETERNITATE

Nu pot risca ratarea eternității din ziua de mâine,
de aceea astăzi tac,
dar tu ești dincolo de ușă,
o inimă și ceva în plus,
tac, exist deci prin tăcerea mea,
da, tăcerea și țipătul luminii...

... și tăcerea mă–nvăluie cu umbrele cărnii,
e ceva în seara aceasta care schimbă secolele
între ele...
Într-o frântură de secundă suntem alții,
ca să trăim...

DINCOLO

Lemn ars în pădure,
cu miros de fulger geamăn,
prin flacăra ta ardem,
și flacăra ce izbucnește din trupurile noastre
ca un steag
ne leagă de cenușa dimineții viitoare...

POTECA

...asemenea îngerului ne întoarcem spre
cel ce ne trimite distanța reală dintre două vorbe,
e viața insectei acolo, totuși...

... e și o cale invizibilă care trece prin cai și
oameni,
un drum care urcă în arbori,
o potecă ce atinge frunza, polenul,
o potecă spre ziua de mâine,
spre cel nenăscut...

METMORFOZĂ

Căutam cuvântul cel mai potrivit acestui
moment,
mă întorceam în timp spre izvoare,
dar totul s-a pierdut,
memoria omului
nu e bună conducătoare de viziuni...

Am tăcut,
apoi am realizat că eram
flacăra unui cuvânt...

Medicii ne vor opera gândul ușor, fără durere,
dar tu, Doamne, ne-ai întocmit
rărunchii și cuvintele care ne curg prin trup,
e și un fir subțire prin oase, prin carne,
am putea fugi,
urcându-ne pe el...

Să ne iertăm,
apoi să intrăm în zi ca în templu...

FALIA

Resturi din ceva cu mult mai mare,
aerul se cabrează în dreptul lucrurilor,
flacăra ce arde fecundează apa,
dispar și peștii,
un gol între două celule,
apoi lumea o ia de la capăt,
uită ce a fost cândva,
în deșert încolțește sunetul în locul ierbii,
apoi un nou ritual fără legătură cu flacăra,

e mai comod, e mai frumos,
își spune scribul și
intră în cuvântul nerostit...

GARA

Vin sau pleacă,
e, poate, o înmormântare în oraș, poate o nuntă,
o petrecere, îi vezi, au flori în brațe, strigă,
vorbesc continuu,
vorbele sunt grele, tari, ca pumnii țăranului,
dar nu spun ceva,
fiecare își caută drumul în mulțime,
oameni care vin, care pleacă...

Cu siguranță se petrece în oraș ceva,
de aceea sunt agitați, nedefiniți, cu bagaje inutile,
pete de culoare, mistere care nu se vor dezlega...

Orașul este în alt secol,
a glisat ușor spre altceva...

LUCRURI SIMPLE

Doar câteva pietre care ar putea schimba
soarta imperiului
dacă ar vorbi,
ori oameni cu gânduri scânteitoare la
marginea lumii,
câteva cuvinte spuse în noapte
pentru ca ziua să vină mai repede
peste dealul care leagă cetatea de restul lumii...

Un simplu semn pe cer,
unii ar putea învinge sub tresărirea lui,
toate lucrurile se adună în pumnul
vânătorului cu șoim,
lucruri simple, nebăgate în seamă,
pe care lumea le uită repede,
doar un om singur,
un sigur om care să creadă
că dealul poate fi mutat
și cetatea poate fi alta...

Un singur om și clipa va fi mai clară,
ca lumina în sticla miraculoasă
a ochelarilor lăsați pe masă de tine...

3. CĂLĂTORIA

CĂLĂTORIA

Călătoria aceasta pentru a duce
mesajul la prieteni,
țara începe din cuvintele rostite,
dar noi rămânem aici
și călătorim cu restul de cuvinte nerostite...

A fost o țară cândva,
se văd ruinele cetăților,
punctele cardinale imobile
lângă bătrânii cetății din urmă
care au murit în picioare,
cu bărbi lungi, albe acoperind iarba
ce ne ascunde în rădăcini fața nevăzută a puterii,
iarba verde
ca un manuscris
pe pământul roșu...

NOAPTEA DE ALGE

O scânteie țâșni spre miază-zi,
apoi se stinse, parca n-ar fi fost,
scurt siaj în noaptea de alge...
N-am putut-o prinde cu palmele,
ar fi dăinuit,
ocrotită de puterea mâinilor de a face lucrurile mai reale,
dar aveam palme de apă,
curgătoare de la un trup la altul,
de la o generație la alta...

Scânteia țâșni o clipă, sau mai puțin...

ECOUL VERDE

Poate ninge la munte,
dar în oraș cântă greieri de sticlă pentru copiii
de plastic,
e o trecere de pietoni între casele de sticlă și cele
de pământ,
între statuile de sticlă și cele de gheață....

E un experiment în cetate,
toți își fixează ceasurile pentru ora exactă,
dar cocoșul de la muzeu anunță timpul acela cu
trei zile mai repede,
nu observă nimeni,
apoi cocoșul se retrage în tabloul de pe peretele
de la răsărit al muzeului,
lăsând în urmă un ecou verde ...

CAMERA DE SUS

Te caut cu privirea printre pietoni, polițiști și microbiști,
te caut zadarnic, orașul își acoperă mirajul cu tentacule albastre...

Te-aș putea recunoaște după glas, dar nu șoptești în mulțime,
ziua este prea adâncă, mai adâncă decât răsăritul care trece repede...

Mă întorc la cuvintele care își arată consoane de fosfor,
care dau sens acestei zile în care aș vrea să te găsesc,
dar se pare că ziua aceasta nu a existat,
a fost doar o cameră undeva sus la etajul de sus,
situat între pământ și ecoul cerului,
o cameră unde ne-am fi putut întâlni...

A VENIT VREMEA

Plouă peste cetate cu armurile lichide
ale soldaților căzuți cândva,
pe malul Dunării, ori în Retezat,
a venit vremea, deci...

Șterge-ți apa curată de pe obraz,
aș putea să te sărut cu gândurile lor nerostite,
cu obsesiile lor,
a venit, deci, vremea...

Sfetnicul împăratului își pregătea discursul
pe o vreme ca asta,
se simțea mai liber pe vreme de ploaie,

A venit vremea,
peste cetate,
cetatea zidită pe umbrela ta de femeie singură,
de aceea, șterge-ți stropii de ploaie de pe obraz,
urmele toamnei care rezistă cu
imaginea aceea de demult,
cu șoaptele lor, cu lacrimile noastre...

HUPOMONE

Vântul smulge albul de vârfurile fragile,
ramura de spin în bătaia vântului,
nu o poți atinge căci sângele tău și lemnul se vor amesteca,
privește spinul,
privește vântul care poate ajunge la margine de continent,
ducând suferința soldatului,
suferința celui rănit,
suferința celui care își duce săptămâna pe umeri...
Rădăcinile fără de tulpină caută
lemnul spinului care a fost pe pământ,
culoarea albă a florii de spin se pierde în sângele jertfei,
apoi sentimentul că ești parte
din spinul acela de lângă drum,
gândind la floarea care a fost cândva albă...

ÎMPĂRĂȚIA

E acolo, în lumea invizibilă, o pătrunde,
dar e și aici în cei care plâng sau care își caută
trupul pierdut,
e prezentă simplu
ca rodul pe spicul înalt, în lumina zilei...

Cuvântul își caută umbra de aur pe mâna
scribului,
stropul de sudoare care curge prin epistole de
sânge...

Prezența ei ne copleșește
prin puterea de a mișca piramidele
ca pe o banală monedă...
Îmi întorc privirea spre ea și înțeleg
că mă va străbate precum linia dreaptă
își caută punctele de carne
în desenul unui copil...

Chipul meu pare atins de ger...

PIRAMIDA CA TRUP

Lângă tine învăț că pot fi altceva,
trupul tău mi se pare cunoscut,
ai pus stăpânire pe el cu mintea ta de femeie,
deși nu-ți aparține,
e rupt din trupul meu abrupt...
Mă doare tăcerea ta,
voi muri și nu voi înțelege câte generații ne
despart
și ne unesc în același timp...

Unul dintre noi este un semn pe o piatră,
celălalt își caută piramida ca trup...

TRECERE

Au să-mi crească aripi,
umerii sunt pregătiți de mult,
de la facerea lumii,
mă dor puțin în locul unde vor înmuguri primele
aripi,
fruntea îmi va atinge cuvintele de diamant din
cer,
memoria se va deschide ca un fruct
prea copt,
sunt altcineva, parcă...

O lacrimă pare misterul zilei de astăzi,
mă voi lepăda de ea ca de o ființă,
pentru a fii mai ușor
între ziua de astăzi și ziua de mâine...

O UMBRĂ PE VALURI

Îmi caut patria în plin ocean,
caut sensul dintâi,
caut ziua aceea pierdută între un pământ și alt
pământ,
dar ființa nu poate defini unde încep toate,
unde este nordul, sau vestul, ori estul, poate sudul,
doar un singur reper,
un punct fix,
inima mea,
acolo, în mijlocul oceanului,
nu pot alerga pe apele acelea nedefinite,
doar o umbră pe valuri înaintează,
e și un continent pustiu,
așteptând nașterea mea
din valuri, din țărână, din aer, din foc, din iarbă
și cuvânt,
un continent pregătit să suporte
greutatea gândurilor mele
nerostite...

EA

Aș putea să o strig pe nume,
să o inventez cumva din coasta gândului meu,
din carnea ideii mele care înmugurește în ființă,
din memoria mea de bărbat singur,
dar tac,
o las să crească în interiorul meu,
fragedă floare a iernii
în căutarea unui anotimp în care mor mieii...

FUGA

Cu ochi de porumbiță, așa începe totul,
lasă să-ți vorbească peste casele din cetate
glasul tău,
ești o realitate în această zi...

Aleargă dezbrăcată ființa de carnea ta
peste ulițele cetății vechi,
piciorul tău desculț lasă urme pe imaginea ierbii
care va crește cândva în locul acesta...

Cu ochi de porumbiță așa ești în această zi...

DEPOZITUL DE FLUTURI DIN BABILON

Cel care înțelege suferă cel mai mult,
ce rost de cuvinte cu ramură de spini,
ziua alunecă de pe altar...
...trecem unii pe lângă alții fără să ne vorbim
și chiar plătim pentru singurătate cu bolile
noastre moderne,
ființe care ies din oră,
nici nu există,
totuși, abia dacă putem crede că avem un loc
în depozitul de fluturi...

TAINA LA VREME DE SEARĂ

Te-ai îmbolnăvit de uitare
în tot acest timp de la facerea lumii,
privește atent,
învață să fii altul...
Taina pe vreme de seară,
o ții în pumni ca pe o pasăre de apă...
Zborul ei lichid
sfârșește în buzunarele timpului...

ÎNVIEREA

Ochiul strălucea în cenușă,
sunetul ca o ființă care se întoarce acasă,
în ziduri de carne
pentru a se preface –n vorbire...

Apoi începu să-și amintească povestiri din viitor,
povestiri din viața ce va fii
și ei nu înțelegeau cum
acei corbi albi îi hrăneau
mintea cu noi cuvinte...

DURERILE FACERII

Pe vreme de ploaie să le vorbești,
adunați lângă ziduri,
așteptând din toată ființa să li se spună adevărul,
adevărul acela ca o cetate din care nu mai ieși...

Își pipăiau trupul,
erau reali, totuși, începeau să priceapă că și
ploaia era reală,
încet – încet apa aceea care curgea de undeva de
sus
le spăla ființa și trupul li se desprindea de gând,
se întorcea în pământ de parcă n-ar fi fost,
de parcă pământul nu i-a născut niciodată
cu dureri de femeie,
chiar în ziua penultimă...

SÂNGE STRĂIN

Istoria simplă a omului ieșit la câmp
să arunce sămânța în brazdă,
care vede apoi cum crește firul de grâu,
în vârf are o piramidă în locul spicului,
când nu se aștepta nimeni,
alteori o catedrală, ca rod,
iar în unii ani rodește o casă simplă,
undeva la țară,
ori o cetate cu ziduri
care rezistă sunetului de aramă a trâmbiței...

Istoria celui care seceră,
privește toate acestea
și nu înțelege unde începe timpul și unde începe netimpul,
când împreună cu soiul acela de grâu
se aude glasul unui sânge străin...

CETATEA

Încep să înțeleg, dar e târziu pentru trup,
înțeleg și este devreme pentru inimă,
o falie în mijlocul ființei,
se zbat două vremuri diferite,
într-una am fost fără să fiu,
în vremea de astăzi sunt,
dar îmi pierd trupul prin zboruri joase de păsări
neștiute...
...iar, acolo, în depărtare,
cetatea cu ziduri subțiri de carne...

ȚIPĂTUL

Lemnul crud al copacului proaspăt tăiat
din care picură seva acestui veac,
mirosul proaspăt al fibrei care se vrea neuron,
primăvara care nu a venit încă,
iarna care nu pleacă,
zăpezile murdare de viclenie,
acoperind albul virtual,
iată esența țipătului la sfârșitul zilei...

TAINA COCORILOR

Cocorii nu mai pot vedea linia subțire care le
străbate aripa,
ei zboară spre iluzoria linie subțire a zilei,
împinși de instinct,
pentru că se pot scunde dincolo de ea,
în ziua de ieri care nu a venit...

Înțelepciunea lor este zborul,
chiar și cu o singură aripă străbat aerul rece al
dimineții
sprijinindu-se de cealaltă parte
în gândurile nemărturisite ale oamenilor,
care urcă spre cer,
acolo unde reala linie subțire desparte pe
a fi de a nu fi...

Când neînțelesul se grefează pe ploaia de la
fereastră, asculți glasul, e cald,
se pare că lumea începe de aici,
din căldura aripei de cocor...

FORMELE DE ÎNCEPUT

Vine primăvară,
rădăcinile vorbesc în pământul bun
o limbă neînțeleasă,
auzi șoapta aceea blândă
cum iese împreună cu iarba și
lumea întinerește,
își regăsește formele de început...

MEMORIA VIOLET

Pomii înfloriți în livadă și părul tău alb, alunecos,
se destramă pânza răsăritului,
trei pete de sânge pe cer,
iar tu îmbrăcat în cămașa care face parte
din tine,
ca un alt organ,
apoi, la amiază,
albul acela intens care primește viață,
o fragedă uitare închizând amintiri despre
veșnicie...

În altă grădină, femeia tânără îmbrăcată în alb,
pregătită pentru întâlnire,
bărbatul în vârstă cu părul albit de iubirea care
l-a ars,

pregătit pentru întâlnire de mai bine de cincizeci
de ani,
o legătură nevăzută îi leagă, neînțeleasă,
vioreaua iese deasupra pământului,
ființă de pământ cu memorie violet,
purtând în rădăcinile firave amintirea unei
uitări eterne...

SIMETRIA CAMERELOR

Epistolă scrisă pe ceață, pe nor, pe aerul
prezenței tale,
martor la limita dintre vizibil și invizibil,
cu lupul care urlă la zăpezile din oglinzi...

Acoperișul fragil – aripă de vrabie,
undeva o muzică la ghitit, ori poate glasul tău,
oameni încercând să explice
pe timp de pace sau de război
ceea ce este cuvântul acela
într-un spațiu cu șapte dimensiuni,
dincolo de percepția noastră.

Între formula veșniciei și Dumnezeu
este cel mai lung cuvânt,

neînțeles, sângerând,
regii ne vorbesc despre simetria camerelor
aproape de final,
atinse de roua firului cu plumb.

Cerbul sare din oglinzi și dispare,
înainte de a fi rostit cuvântul acela lung...

CHEIA CETĂȚII

Am plâns, am râs, apoi ne-a despărți totul,
ai rămas în ziua de ieri,
eu am sărit în ziua de mâine,
ești în cealaltă cetate de după povestea noastră simplă
de oameni care au trăit cândva în aceeași vre-me...

Cheia cetății, în mâna celui nenăscut...

CARTEA VECHE CU OAMENI

La ieșirea din vers,
porțile vii vorbesc precum oamenii,
iar oamenii închiși precum porțile,
un echilibru perfect între cele două lumi.
Pe străzile flămânde mereu un semn, o minune,
în așteptarea oamenilor reali îmi caut loc,
de departe o voce, apoi altă voce...
Am așteptat această clipă
care schimbă totul,
când oameni ies din cartea veche, uitată,
precum din brazda deschisă
la început de primăvară...

ZIUA ETERNĂ

Ca apa rece dimineața printre degetele nesigure,
ca umbra ce nu va mai fi în același loc niciodată,
ca punctul pierdut în ecou,
ca trupul unic al femeii,
rupt din trupul tău,
așa a fost ziua de ieri,
acum captivă în ochiul martorului...

CĂRȚILE SCRISE DE CONSTANTIN STANCU, MEMBRU AL U.S.R.

A. CĂRŢI PE SUPORT DE HÂRTIE

1. „*Fructul din fruct*” – în Antologia „Argonauţii”, Editura „Facla” – 1988, redactor şef Eugen Dorcescu – debut.

2. „ *Păsările plâng cu aripi* „ – poezie, 1988, Editura „ HELICON „Timişoara, editor Ioan I. Iancu, antologie personală incluzând volumele: „Crini de nisip”; „ Păsările plâng cu aripi „; „ Dincolo de retina apei „- 122 de poeme.

3. „ *A privi cu ochii inimii „ (Poemele roadelor*) „ - Editura „ Polidava „„ 2002, Colecţia revistei „ Provincia Corvina „ , redactor de carte Eugen Evu, poezie creştină.

4. „*Pseudo-Imobiliaria*” „„ - „ *Afacerile „ lui Dumnezeu cu omul*, Ed. „Carpathia Press”, 2005, eseu.

5. „ *Pomul cu scribi*” „ – Editura „ Eubeea „ – Timişoara – 2006 antologie de versuri perioada 1983 – 2006, peste 100 poeme, coordonator editorial d-na Nina Ceranu.

6. „*Ecou de psalm*„ – secţiune în cartea de antologie de poezie creştină „HARFELE HARULUI „ , Editura „Corvin „ –Deva, 2007, redactori Eugen Evu şi Ion Urda, în colecţiile Biblioteca „ Provincia Corvina „

7. „*Poetul la castel”*- cronică, eseu despre opera poetului Eugen Evu –Editura „Realitatea Românească” – 2010, consilier editorial Ştefan Nemecsek, Petroşani.

8. „*Arhivele de la Haţeg: de la Neantia la Vâltoarea Sufletelor*”- antologie neterminată despre operele scriitorilor din Haţeg, sau care au scris despre Haţeg -Editura „Realitatea Românească” – Vulcan, 2010.

9. „*Pe masa de operaţie*” , roman, Editura „Rafet” – Râmnicu Sărat, 2011.

10. „*Dictatura toleranţei la Ştefan Nemecsek*”, evocare, Editura „Măiastra” – Târgu Jiu, 2012.

B. CĂRŢI ÎN FORMAT ELECTRONIC

1. „*O călătorie cu Dumitru Hurubă în ţinutul zăpăciţilor de tranziţie (Lecturi de umor în vremuri triste*)”, iulie, 2010, cronică, eseu despre opera scriitorului Dumitru Hurubă, ebook – pe internet la www.scribd.com, sau www.costyconsult.wordpress.com.

2. „*Lecţia discretă de umor şi viaţă în scrierile lui Radu Igna din Haţeg*”, iulie, 2010, ebook – pe internet la www.scribd.com, sau www.costyconsult.wordpress.com.

3. „*Arhivele de la Haţeg: de la Neantia la Vâltoarea Sufletelor*”, o antologie neterminată despre operele scriitorilor din Haţeg, sau care au scris despre Haţeg – ebook, septembrie, 2010, pe internet la www.scribd.com, sau www.costyconsult.wordpress.com .

4. „*Epistolă cu pană de înger din ţinutul Hunedoarei*” – scurtă antologie neterminată despre operele scriitorilor din judeţul Hunedoara – ebook, decembrie, 2010, pe internet la www.scribd.com, sau www.costyconsult.wordpress.com.

5. „*Apocalipsa poate începe pe strada Ciprian Porumbescu*” (ziceri despre operele cărturarului Artur Silvestri) – ebook, aprilie 2011, pe internet la www.scribd.com, sau www.costyconsult.wordpress.com.

6. „*Abisul de lângă noi” sau O călătorie iniţiatică alături de Eugen Dorcescu*”, mai, 2010, cronică, eseu despre opera poetului Eugen Dorcescu – pe internet la www.scribd.com, sau www.costyconsult.wordpress.com

7. „*Poet de bunăvoie*”, ebook, august, 2010, cronică, eseu, despre opera poetului Ioan Evu, ebook – pe internet la www.scribd.com, sau www.costyconsult.wordpress.com

8. „*Dictatura toleranţei la Ştefan Nemecsek*”, noiembrie,2010, cronici, note literare despre opera lui Ştefan Nemecsek, ebook – pe internet la www.scribd.com, sau www.costyconsult.wordpress.com

9. „*Cucerirea labirintului*”, noiembrie, 2011, cronici, note literare despre scriitori români sau străini, texte de ieri pentru mâine, ebook – pe internet la www.scribd.com, sau www.costyconsult.wordpress.com

10. „*Aventura unui provincial pe cerul patriei: Constantin Marafet*”, mai 2011, cronică, note literare, ebook – pe internet la www.scribd.com, sau www.costyconsult.wordpress.com.

11. „*Ceasurile vechi bat mereu ura unu*” (Adrian Botez şi literatura exilului în patria sa, limba română), cronici, note literare, texte despre opera lui Adrian Botez, octombrie 2011, ebook – pe internet la www.scribd.com, sau www.costyconsult.wordpress.com

12. „*Dimineaţa unui poet din oficiu*” – Note literare la scrierile poetului Ioan Barb, ebook – pe internet la www.scribd.com, sau www.costyconsult.wordpress.com.

CUPRINS

Pre-press & printing

Tipografia ProdCom

S.C. TIPOGRAFIA PROD COM S.R.L.
Târgu-Jiu, Gorj, str. Lt. Col. Dumitru Petrescu, nr.20
Tel. 0253-212.991, *Fax* 0253-218.343
E-mail: prodcom@intergorj.ro

TĂCEREA, FORMĂ DE SUPRA-COMUNICARE CU SACRUL

Aici, în acest "infinit ca o posibilitate finită" (sintagmă memorabilă, ce dă măsura adâncimii, și altitudinii, la care se situează meditația estetică a poetului), stăpânesc *lumina*, *albul* imaculat al *zăpezii* (ce transfigurează totul), *tăcerea* (formă privilegiată de comunicare, de supra-comunicare, cu sacrul, cu "cele ce sunt", după spusa iubitului meu prieten, mutat la Domnul, Mircea Ciobanu):

Nevoia de a sta zilnic de vorbă cu Dumnezeu,
dincolo de hărmălaia lumii,
oameni care se salută dar care nu se mai pot
cunoaște,
vezi, din farurile autovehiculului radiază
în același timp lumina și întunericul...

Dincolo, oamenii vorbesc,
dincolo, El tace...

EUGEN DORCESCU

ISBN 978-606-8175-14-0